

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **JiNo s. r. o.**, se sídlem Pardubice, Zámecká 17, zastoupeného Prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokátem se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, za účasti společnosti **KAVONA, a. s. v likvidaci**, se sídlem Pardubice, Palackého 248, zastoupené Mgr. Milanem Edelmannem, advokátem se sídlem Loděnice, Chrštenice 208, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 43/2007 - 56, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě brojí stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 43/2007 - 56, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21, o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 11. 10. 2005, č. j. 5001/05/0663-31 (platební výměr). Tímto platebním výměrem byla stěžovateli vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období červen 2004 v částce 22 100 205 Kč.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tento návrh odůvodnil tím, že rozhodnutím žalovaného mu byla vyměřena daňová povinnost ve výši 22 100 205 Kč. Pokud by byl proveden výkon napadeného rozhodnutí pro úhradu takto stanovené daňové povinnosti, mělo by to pro stěžovatele likvidační důsledky. Výkon rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pak představuje nevratnou a nenahraditelnou újmu v podobě hrozby zániku stěžovatele. Vyhověním tomuto procesnímu návrhu by nebyl založen ani rozpor s veřejnými zájmy, ani by se tento krok nějakým způsobem nedotýkal práv nabytých třetími osobami.

Žalovaný k tomuto návrhu uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Vyhověním návrhu by došlo k rozporu s veřejným zájmem, spočívajícím v řádném a včasném výběru daní, jak ostatně vyplývá z příslušných ustanovení daňového řádu. Žalovaný navíc poukazuje na to, že stěžovatel svévolně nesplnil pravomocně uloženou daňovou povinnost, a tím si odkladný účinek fakticky zajistil.

Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu stěžovatele nevyjádřila.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Ze shora popsané argumentace stěžovatele je zřejmé, že hrozbu vzniku nenahraditelné újmy (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) spatřuje v hrozbě likvidace své podnikatelské činnosti v případě, kdy by byl nucen uhradit vyměřenou daň, jejíž oprávněnost však kasační stížností rozporuje. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Především je nutno zdůraznit, že přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nenahraditelnou újmu, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který lze v dalším běhu času jen ztěží odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikované na www.nssoud.cz). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná, neboť stěžovatel především neprokával, že by vůči němu byly ze strany celních orgánů jakožto správců daně již učiněny konkrétní kroky směřující k nucenému vydobytí uložené platební povinnosti (exekuce). Zde sluší poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 8 Afs 56/2007 - 400 (publikované na www.nssoud.cz), dle kterého „je na stěžovateli, aby v první řadě v souladu se zákony sám učinil opatření k odstranění brozící škody, které lze na něm se zřetelem na všechny konkrétní okolnosti požadovat. Teprve pokud to není možné, může přicházet v úvahu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“. Ve světle tohoto judikátu je tedy třeba, aby stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu prokázal, že vůči němu již bylo zahájeno exekuční řízení, přičemž současně využil všech procesních prostředků v rámci správního (daňového) řízení k jeho odvrácení či sistaci. V tomto smyslu se ostatně vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 (publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS), kde konstatoval, že „v případě, že předmětem kasační stížnosti je zamítavé rozhodnutí krajského soudu, přichází v úvahu výkon správního rozhodnutí, za předpokladu, že správní rozhodnutí takovou vlastnost má. Tomu však lze čelit různými odkladnými instituty příslušných procesních předpisů (§ 73 odst. 9 daňového řádu, § 75 správního řádu č. 71/1967 Sb., § 113 správního řádu č. 500/2004 Sb.). Došlo-li by snad k výkonu správního rozhodnutí, jež by následně bylo zrušeno, zpravidla nebude vyloučena jeho restituce“. Je tedy zřejmé, že za situace, kdy stěžovatel neprokával, že jím tvrzenou újmu vyplývající z vykonatelného rozhodnutí je ohrožen bezprostředně, nejsou dány podmínky pro posouzení, zda by případná restituce vykonaného a (případně) zrušeného správního rozhodnutí byla vyloučena či nikoli.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl tedy Nejvyšší správní soud k názoru, že stěžovatel neprokával existenci reálné hrozby nenahraditelné újmy ve smyslu

ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. a nezbylo mu proto, než jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovět.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu